

- Mă duc la Balul florilor, dădu de veste într-o zi domnul Conopidă.
Mergeți și voi?
- La Balul florilor? foșni Ceapa uimită. Dar de ce mai există petrecerea noastră, a legumelor? E mult mai distractivă!
- Mai țin rămăi cu cei de seama ta, se foi Salata. Aici e locul tău și așa sunt lucrurile rânduite.

– Nu știu ce aveți cu toate florile, oftă trist domnul Conopidă.
Mi-ar plăcea să merg la balul lor. Dar de unul singur nu-ndrăznesc...
– Eu n-am nimic împotriva florilor, doar că arată diferit și uneori
nu miros atât de bine ca noi, spuse și domnișoara Morcov.
Tăcu îngândurată câteva clipe.
– Știi ceva? Vin cu tine! se decise ea deodată, dând veselă din
codițele-i verzi.

Se amestecară printre dansatori. O Brumărea elegantă se retrase grăbită din fața lor. Fără să vrea, călcără pe federă, care se întinsese prea mult.

– De-ar fi măcar buruieni, medită Glicina, buruienile înfloresc aproape ca noi. Apoi tăcu uimită.

Domnul Conopidă și domnișoara Morcov erau chiar în mijlocul ringului! Începură cu săltăreța Rumbă-a-boabelor-de-făsole și sala se-nvioră brusc. Apoi Tangoul-castraveților îi cuceri pe toți, domnul Conopidă și domnișoara Morcov parcă pluteau... Iar la final, îndrăznețul Pepperoni-cha-cha-cha!

Domnișoara Morcov abia mai răsufla, dar îl urmăse pas cu pas pe domnul Conopidă. Nu se-mpiedicaseră nici măcar o dată! Fără să vrea, florile izbucniră-n aplauze!

